

LÜHIKOKKUVÕTE

Ettevõtete ebaõnnestumine on alati negatiivne nähtus, mida on uuritud nii mikro- kui ka makrotasandil. Ärilise ebaõnnestumise prognoosimise algatajateks võib pidada William H. Beaverit, kes avaldas 1966. aastal uurimuse „Financial Ratios as Predictors of Failure“, ja Edward I. Altmani, kelle uurimistöö „Financial Ratios, Discriminant Analysis and The Prediction of Corporate Bankruptcy“ ilmus 1968. aastal.

Finantsraskuste prognoosimine hõlmab endas mudelite koostamist ja sisendite analüüsimist, mis võimaldavad eraldada edukad ettevõtted pankrotistuvatest ning annavad hinnangu mudeli täpsusele. Käesolev magistr töö annab ülevaate pankrotistumisvaldkonnas kasutatavatest teooriatest ning olemasolevate mudelite omadustest ja mitmekesisusest.

Varem on sarnastes töödes peamiselt uuritud ainult pankrotimudeleid. Praeguse töö eripära seisneb selles, et autor analüüsib ettevõtete ebaõnnestumist konkreetse panga näitel ning teeb seda klassikalisele pankrotistumisvaldkonnas kasutatavale teooriale tuginedes. Mudelisse kaasati 117 ettevõtet, kes olid või on Luminor Bank AS kliendid. Peamine küsimus, millele autor püüab vastata, on „Millistele faktoritele peab pank positiivse laenuotsuse langetamisel tähelepanu pöörama?“.

Empiirilises osas kirjeldab autor andmeid ja muutujate valiku loogikat, viib läbi viis erinevat logistilist regressioonanalüüsi, kus sõltumatuteks muutujateks on viis kvalitatiivset tunnust ja viis suhtarvu. Kõige tugevama prognoosivõimega mudeliks osutus mudel C, mille sõltumatuteks muutujateks olid nii üks kui ka kaks aastat enne võlgujäämist arvatud suhtarvud. Lõpliku mudeliga kvalifitseerus õigesti 96 ettevõtet (81% kogu valimist), multikollineaarsust ei esinenud ja kõik muutujad olid statistiliselt olulised.

Märksõnad: prognoosimudelid, pankrotimudeli klassifitseerimistäpsus, finantssuhtarvud, logistiline regressioon